

סיפור על פציעה, ישראליות ותרבות מקומית/ליאור כרמל

לפני כשבועיים חזרנו מתאילנד, ביום השני לטיול ליאת בת זוגתי נפלה ונפצעה בראשה.

לאחר טיסה ארוכה דרך תורכיה וטיסת פנים מבנגקוק לצי'אנג ראי, הגענו למלון מותשים לחלוטין. למחרת בבוקר יצאנו עם מדריכה ונהג מקומיים לטיול בארמון המלכה - "הוילה" בצפון, ולסיור בגבול בורמה-לאוס – משולש הזהב הידוע כאזור האופיום העולמי עד לשנות ה-90.

הסיפור על המלכה הוא סיפור יוצא דופן, כיצד היא העתיקה את מושבה מבנגקוק לצפון במטרה לשקם את האזור מאופיום ולהוציא את המקומיים לדרך חקלאית חדשה.

במהלך הסיור בארמון המלכה המלא בדשאים, ערוגות פרחים, מזרקות וברכות מים עכורים, ילדתי הקטנה גיל-לי רצה בין המזרקות כאשר לפתע היא החליקה לתוך אחת הבריכות. גיל-לי נעלמה בתוך הבריכה ולא היה ביכולתנו לראותה. ליאת, האמא של הילדה, רצה אליה, ולמרבה הצער כמוהה החליקה גם היא, וגם היא נעלמה לתוך המים העכורים.

גל, בני הבכור, הגיע ראשון לשפת הבריכה ומשה את גיל-לי הקטנה והבוכייה, ואני ניגשתי לסייע לליאת. תוך כדי החילוץ של ליאת נתגלתה תמונה לא נעימה, פרץ דם מהראש. הושבתי אותה על ספסל והבחנתי "בשפתיים" מדממות מהראש, חתך מכובד אשר לא מבייש לוחמי נינג'יה הנועצים האחד בשני סכינים.

שטפתי את ראשה במי השתייה שהיו ברשותנו, ניסיתי לעצור את שטף הדם בנייר טישו ונייר טואלט ווידאתי שהיא בהכרה מלאה וקולטת את המתרחש סביבה. בינתיים, הילדים הגדולים קיבלו אחריות על גיל-לי והרגיעו אותה, והמדריכה רצה לחפש ציוד לעזרה ראשונה.

סמוך אלינו טיילה לה בנחת משפחה ישראלית, שרק כמה רגעים קודם נפגשנו איתה. אם המשפחה, שיר שמה בישראל, עובדת סוציאלית מבית חולים קפלן, התמסרה לטפל בליאת ככל יכולתה. היא רצה למכונת והביאה בית מרקחת נייד עם כל טוב רפואי. בלי להסס צילמתי את האזור הפגוע ושלחתי תמונות לחברה בארץ-ענבר, ד"ר לכירורגיה, שתנחה אותי מה לעשות. ענבר קבעה שעל פי התמונות יש לתפור את המקום.

ליאת למען האמת התנהגה "בקול" תוך שיתוף פעולה מלא ותוך יצירת קשר מרגיע עם הילדים.

כעבור 20 דקות המדריכה חזרה בליווי שני גברים מקומיים, אחד מהם ניגש מיד לליאת וביקש לקבל אחריות על הטיפול. שיר ואנוכי הגבנו בחשדנות, אך הוא ביקש שנסמוך עליו כי הוא רופא. בליית ברירה העברתי את האחריות, תוך הקפדה להעביר דיווחים ותמונות מהזירה לד"ר ענבר בארץ.

הרופא המקומי קבע גם כן שיש לתפור את החתך והציע שתי חלופות: ראשונה- לפנות את ליאת לבית חולים במרחק של למעלה משעה, ושנייה- לאפשר לו להמשיך לטפל במרפאתו שנמצאת במרחק של 10 דקות נסיעה ממקום הפציעה. הוא לא שכח לציין שנצטרך לשלם מזומן כי אין לו הסדר עם חברות ביטוח. לאחר התלבטות קצרה הגענו למסקנה כי צריך לטפל בפציעה כמה שיותר מהר ויצאנו לכיוון המרפאה המקומית.

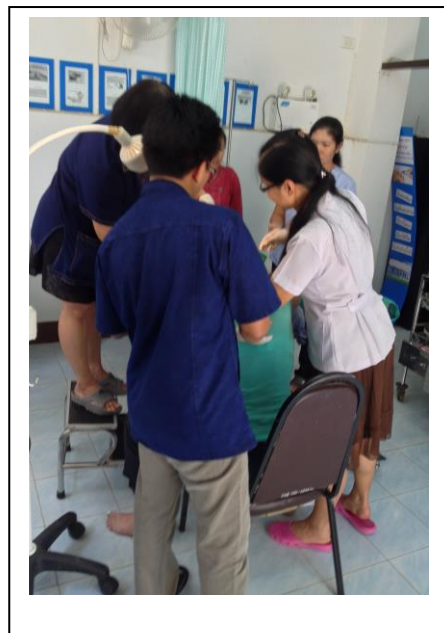
לאחר נסיעה קצרה הגענו למרפאה. המקום נראה כמו מרפאת קופת חולים מקום המדינה
שן אסטרגי, פתוח ארגוני
העולם וריוויקטים
בכניסה בקשו מאיתנו לחלוץ נעליים כמקובל בתאילנד, הציוד הרפואי נראה ממלחמת העולם
הראשונה, אך המקום היה נקי להפליא.

בכניסה שתי נשים ניגשו לליאת והושיבו אותה על כיסא, ושתי נשים נוספות הגיעו בטוסטוסים
כמו צוות של איחוד הצלה.

במקביל לכל הפעולות התקשרתי לחבר בארץ, שי, סיפרתי לו את שקרה וביקשתי ממנו ליצור
קשר עם חברת הביטוח.

הצוות המקומי החל לטפל בליאת. בשלב הראשון היה צורך לשטוף את הראש מהבוץ שנישאר
ולנקות היטב את מקום הפציעה. לדאבונה של ליאת לא היו מים חמים ורק לאחר בקשותיה
חיממו קצת מים בקומקום. לאחר החפיפה הרופא ביקש אישור לגלח את השיער סביב אזור
הפציעה ולהרדים את האזור באמצעות זריקה. כל מהלך הטיפול העברתי תמונות וצילומים לד"ר
ענבר בשידור חי, ווידאתי שהם עושים את המיטב בתנאים שהיו. תוך כדי הטיפול הרופא פנה
לליאת וביקש את אישורה לנקות את הרצפות מהדם כי מאוחר יותר הדם יתייבש ויהיה קושי
לנקות.

התמונה הייתה די סוריאליסטית, ליאת יושבת על כיסא כאשר ראשה מונח על מיטה, אחות אחת
עומדת על שרפרף ושופכת מים על ראשה, אחות נוספת מטפלת באזור הפציעה, אחות אחת
מלטפת והרופא מנגב את הרצפה במגב. כל העת כמובן הם דיברו בשפה המקומית.

הילדים שלנו נשארו עם הנהג ברכב, הם צפו מבחוץ מבעד לחלון על הטיפול והתנהגו למופת. הגדולים קיבלו אחריות על גיל-לי, שרק לפני זמן קצר נעלמה במצולות המים העכורים, הם אף חזרו עם הנהג לאסוף ציוד שנשכח באזור הפציעה בלעדינו.

הצוות המקומי החל במלאכת התפירה כאשר אני דוחף את עיניי פנימה תוך עינוי עצמי, מחזה לא נעים למי שלא רגיל במראות הללו, מה עוד שהראש הוא של ליאת בסוף העולם ימינה.

לקראת סיום הטיפול יצרו קשר מחברת הביטוח וסיכמנו שאני אשלם במזומן, הכנתי \$300 בשלף למקרה הצורך.

הצוות הרפואי סיים את עבודת התפירה והרופא המליץ על אנטיביוטיקה ולא לחפוף את השיער למשך שבוע, לאור זאת האחיות בקשו לסרק ולקלוע את השיער של ליאת.

ניגשתי לרופא וביקשתי לשלם, הוא אמר באנגלית 250, ואני כמובן חשבתי 250 דולר. באתי לשלם והמדריכה המקומית אמרה לי "250 באט" שהם כ-27 ₪. ניגשתי לרופא לאמת את הנתון והוא חזר ואמר "250 באט". האמת, הרגשתי נבוך לשלם 27 ₪ לחמישה אנשי צוות שטיפלו בכזו מסירות. לבסוף, נתתי להם 1,000 באט והצעתי להם לצאת לארוחת בוקר משותפת. הם הודו לי מאוד, קדו קידה כמנהג המקום והתכנסו יחד לדיון קצרצר. בתום הדיון ניגשה אליי האחות הראשית ושאלה אותי "האם זה בסדר לתרום את ההפרש (750 באט) לחינוך?", לשנייה נשארת המום וכמובן ציינתי לפנייהם שזו החלטה שלהם בלבד.

המדריכה שלנו, שלמען האמת הייתה די היסטורית למן הרגע הראשון, ביקשה לשלם את ה-250 באט מכספה האישי, לדבריה אנחנו וכל מה שקורה לנו באחריותה ועל כן היא זו שצריכה לשאת בהוצאות. הבנתי שאם לא אסכים לבקשתה היא תגרור אשמה כבדה לשארית ימי חייה (בסוף הטיפול היא קבלה \$200 טיפ, שכר ממוצע של שבועיים).

יצאנו מהמרפאה והתאספנו כל בני המשפחה "לשיחת סיכום". כל אחד סיפר מה הוא עשה בזמן האירוע, איך הרגיש וכיצד הוא מרגיש בזמן השיחה. ליאת הרגיעה את כולם ואני הדגשתי את הסיוע הישראלי משיר במקום ומד"ר ענבר בארץ. לבסוף שאלתי מה הם חושבים על התרומה של הכסף לחינוך?

הנפילה למים הייתה מבהילה, הפציעה כואבת, התנהגות הילדים למופת, התנהגות ליאת מרגיעה. אין כמו לפגוש ישראלי במצב חירום. המדריכה לקחה אחריות, הצוות הרפואי מדהים והתרומה לחינוך הייתה מפתיעה, מרתקת ונתנה לנו שיעור לחיים- נתנה היא ערך עליון וכסף זה לא הכל בחיים!!

